

Ganapati obdarza buddhi i siddhi

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 1.09.2000 r.
z okazji święta Winajaka Czaturti w Prasanthi Nilajam

*Jeśli straci się pieniądze, nie należy się tym martwić,
ponieważ można je znowu zarobić.
Jeśli straci się przyjaciela, można mieć innego.
Jeśli straci się żonę, można się ponownie ożenić.
Jeśli straci się skrawek ziemi, można nabyć inny.
Wszystko to można odzyskać, ale jeśli utraci się ciało,
nie można go otrzymać z powrotem.*

Na tym materialnym, przemijającym świecie wszystko przychodzi i odchodzi. Człowiek może na różne sposoby zdobyć majątek, lecz może go bardzo szybko stracić. Człowiek może mieć w życiu wielu przyjaciół, którzy mogą go opuścić w każdej chwili. Chociaż może zdobyć wszystko jeszcze raz, to nie odzyska ciała, jeśli je straci. Powinien uświadomić sobie tę prawdę i uświęcać swoje życie przez rozwijanie wartości ludzkich, dopóki ciało żyje.

*Życie ziemskie jest chwilowe.
Majątek i młodość są przemijające,
podobnie jak krewni i przyjaciele.
Jedynie prawda i prawość są trwałe.*

Ucieleśnienia miłości!

Człowiek powinien przestrzegać prawdy i prawości, które nie opuszczą go w żadnych okolicznościach; będą podążać za nim we wszystkich żywotach i we wszystkich światach. To podstawowe zasady starożytnej kultury Bharatu. Wedy, Upaniszdy i purany podkreślają znaczenie dwóch zasad: *Satjam wada, dharmam czara* – mówcie prawdę, praktykujcie prawość. Ignorując je, człowiek zaznaje wielu cierpień i nieszczęść, a wówczas zapomina o swojej prawdziwej boskiej naturze. Nie można doświadczać boskości bez pielęgnowania wartości ludzkich. Ponieważ człowiek urodził się jako istota ludzka, jego najważniejszym obowiązkiem jest pielęgnowanie wartości ludzkich. W przeciwnym razie jego życie stanie się bezwartościowe. Jaki jest cel ludzkiego życia? Czy jest nim tylko jedzenie, spanie i pozwalanie sobie na przyjemności, tak jak czynią ptaki i zwierzęta? Człowiek przyszedł na świat, aby stać się wzorem dla reszty świata.

Gita głosi: *Uddharetatmanatmanam* – należy pracować dla własnego wyzwolenia. Człowiek powinien osiągnąć spełnienie w życiu i pomagać swoim bliźnim, aby pracowali dla osiągnięcia własnego spełnienia. Tę wiedzę duchową przekazuje Ganapati. Imię to ma wiele wewnętrznych znaczeń. Ganapati jest panem wszystkich ganów (bogów) i sadgun (cnót). 'Ga'

znaczy buddhi (intelekt), a 'na' – widźniana (mądrość). Zatem Ganapati jest panem buddhi i widźniany. On jest panem suraloki (nieba). Ganapati nie ma pana nad sobą. Ponieważ jest on panem wszystkich, przekazuje cechy przywódcze. Ganapatiego czci się i wystawia od czasów wedyjskich. Wedy i Upaniszady zawierają hymny ku jego chwale. Oddawanie czci Ganapatiemu nie istnieje od niedawna; ma swój początek w zamierzchłej przeszłości.

Boskość jaśnieje w każdym człowieku i oświeśla ścieżkę, jaką powinien on podążać. Jednak człowiek niszczy swoje życie, nie zważając na podszepty boskości w swoim wnętrzu. Cierpi na brak pokoju, ponieważ ignoruje człowieczeństwo w szalonej pogoni za materialnymi i nietrwałymi osiągnięciami. Zdobywanie ziemskiej edukacji i władzy nie jest celem, jaki człowiek powinien osiągnąć w życiu. Osiągnięcia te odnoszą się do prawritti margi (ścieżki zewnętrznej). To, co dotyczy prawritti, jest przemijające. Należy podążać niwritti margą (ścieżką wewnętrzną), doświadczając płynącej z tego radości i dzielić się nią z innymi.

*Ciało składa się z pięciu żywiołów i musi umrzeć tego lub innego dnia,
lecz wewnętrzny mieszkaniec nie rodzi się ani nie umiera.
Nie doświadcza przywiązania ani zniewolenia.
W rzeczywistości wewnętrzny mieszkaniec jest Bogiem.*

Jednak człowiek marnuje swój czas, uważa, że jego ciało jest trwałe i ignoruje wewnętrznego mieszkańca. Czas jest najcenniejszym darem Boga, ale człowiek nie uświadamia sobie jego wartości. Marnuje trzy czwarte czasu na błahe zajęcia. Jak taka osoba osiągnie spełnienie w życiu? Aby uświęcać kaję (ciało), trzeba czynić właściwy użytek z kali (czasu).

Wedy, Upaniszady i purany przywiązują największą wartość do człowieczeństwa. Człowiek studiuje święte pisma, ale czy rozumie wartość zawartych w nich nauk? Czy praktykuje te nauki? Studiowanie świętych tekstów jest bezowocne, dopóki nie wprowadza się w życie ich nauk.

W dzień Winajaka Czaturti zgodnie z tradycją Bharatijowie przygotowują przysmaki i ofiarowują je Winajace. To wyjątkowe i specjalne ofiary. Miesza się ziarna tilu (sezamu), mąkę ryżową i cukier trzcinowy, formuje w kulki, gotuje na parze i ofiarowuje Winajace. Powinniście dociekać celu składania takiej ofiary. Produkty gotowane na parze są dobre dla oczu i pomocne dla ludzi cierpiących na astmę i eozynofilię. Złożone ofiary mają poprawić zdrowie człowieka i obdarzyć go szczęściem. Nie należy ich traktować jak rytualnych praktyk. Wszystko, co jest związane z Bogiem, ma święte wewnętrzne znaczenie. Człowiek nie jest w stanie zrozumieć tej prawdy i odnosi się do wszystkiego z ziemskiego punktu widzenia.

Człowiek ma paszu lakszany (cechy zwierzęce) i paszupati lakszany (cechy boskie). Paszu lakszany pochodzą z głowy. Ziemska edukacja i inteligencja są związane z głową. Naukowcy używają inteligencji do studiowania przedmiotów, które wiążą się ze światem. Odnosi się to do prawritti margi. Cnoty, takie jak miłość, współczucie i wyrozumiałość, które pochodzą z serca, prowadzą człowieka do niwritti margi. Dzisiaj człowiek chce być inteligentny, ale nie prawy. Gita głosi: *Anitjam asukham lokam imam prapja bhadžaswa mam* – ponieważ

świat jest przemijający i pełen nieszczęścia, osiągnijcie boskość przez nieustanną kontemplację Boga. Porzućcie ścieżkę prawritti i wejdźcie na ścieżkę niwritti. Tylko wtedy osiągniecie spełnienie. Dzisiaj spotykamy osoby starsze, które uczą dzieci o sprawach dotyczących prawritti, a nie niwritti. Począwszy od dziecka po niedołęznego starca, każdy interesuje się prawritti. Jednak czy jest ktoś, kto mógłby doświadczyć pokoju w życiu, podążając ścieżką prawritti? Jak osiągnąć pokój? Gdzie jest pokój? Ludzie wygłaszają wykłady o potrzebie pokoju, a w rękach trzymają bombę atomową. Tacy ludzie mogą dotrzeć na księżyc, lecz nie osiągną pokoju i szczęścia. Nie trzeba szukać pokoju w świecie zewnętrznym, w którym zdobędziecie jedynie niepokój. Pokój jest w was. Pokój jest waszą formą. Starajcie się go przejawiać z wnętrza.

Ucieleśnienia miłości!

Nie ma większej mocy niż moc miłości. Jeśli będziecie rozwijać miłość, osiągniecie pokój. Pokój jest waszym wrodzonym prawem. Pokój zewnętrzny jest przemijający. Człowiek powinien starać się osiągnąć pokój wewnętrzny, który sam w sobie jest czysty, nieskażony, wieczny i nieśmiertelny. Dlatego musi on właściwie wykorzystywać czas. Jego najważniejszym obowiązkiem jest spożytkować czas w święty sposób. Dzisiaj człowiek marnuje dużo czasu na próżne plotki i na mówienie źle o innych.

Atma, która istnieje w was, istnieje także w ludziach, których uważacie za 'innych'. Zrozumcie, że wszyscy są iskrą boskości. *Iśawasjam idam dżagat* – cały świat jest przejawieniem Boga. *Deho dewalaja prokto dżiwo dewa sanathana* – ciało jest świątynią, a jej wewnętrznym mieszkańcem jest Bóg. Ponieważ wszyscy są boscy, powinniście kochać wszystkich i nikomu nie okazywać nienawiści. Nie dostrzegajcie różnic na podstawie swoich upodobań i uprzedzeń. Traktujcie wszystkich tak samo. Zrozumcie, że boskość jest jedna. *Ekatma sarwa bhutantaratma* – ta sama atma jest wewnętrznym mieszkańcem wszystkich istot. Gdy pojmiecie tę prawdę, będziecie żyć spokojnie i szczęśliwie.

Dzisiaj wielbiciele z Bangalore przywieźli 750 posągów Pana Ganapatiego, aby oddać mu cześć, gdyż w tym roku mija 75 lat od poczęcia fizycznego ciała Swamiego. Można przywieźć 750 posągów lub 70 mln posągów, lecz Ganapatiego jest tylko jeden. Oddawanie czci wielu posągom Ganapatiego nie przyniesie korzyści bez czystości serca. Wystarczy jeśli będziecie czcili jego jeden posąg z poczuciem jedności. Jaki jest cel wykonywania pudź i wrat (ascezy)? Obrzędy te przeprowadza się, aby rozwijać czystość serca. *Czittasja szuddhaje karmah* – celem działań jest oczyszczenie serca. Śrawanam (słuchanie), kirtanam (śpiewanie), wisznusmaranam (kontemplowanie Wisznu), padasewanam (służenie lotosowym stopom), arczanam (oddawanie czci), wandanam (pozdrowianie), dasjam (służenie), sneham (przyjaźń) i atmaniwedanam (poddanie) – to dziewięć ścieżek oddania, które obdarzają czystością serca. Słodczyce, takie jak majsor pak, gulab dżamun czy burfi, różnią się nazwą i formą, ale cukier jest w nich wszystkich taki sam. Podobnie miłość jest podstawą wszystkich ścieżek oddania. Tak więc spędzajcie życie z miłością i zakończcie życie z miłością. To jest prawdziwa praktyka duchowa. Nie jesteście oddzieleni od Boga.

Boskość jest podstawą ludzkiego życia. Sprawcie, aby wasze życie stało się boskie dzięki karmie (działaniu). Ofiarujcie pozdrowienia karmie zanim ją podejmiecie. Zanim kierowca zacznie prowadzić samochód, ofiarowuje pozdrowienia kierownicy. Przed występem tancerka oddaje cześć bransoletkom zanim je założy. Wielbiciel składa wyrazy uznania Gicie zanim zacznie ją czytać. Celem ofiarowania modlitwy karmie jest zadbanie o to, abyście wykonywali tylko dobre działania, które przynoszą dobre skutki. To nauka naszej pradawnej kultury. Powinniście ofiarować karmę i jej owoce Bogu zanim ją rozpoczniecie.

Niewykształcony kierowca ciężarówki wyraża szacunek dla swojej pracy, ale uczony, który ma wiedzę, nie postępuje w ten sposób. Główną przyczyną takiego zachowania jest ego. Uczony może uważać, że jest bardzo mądry, lecz w rzeczywistości pokazuje ignorancję. Tak jak nasz cień podąża za nami, tak samo ignorancja podąża za kimś, kto ma rozbudowane ego. Ludzkie życie jest połączeniem mądrości i ignorancji. Uważać się za człowieka mądrego to wielki błąd. Ignorancja podąża za wami jak cień we wszystkim, co robicie. Aby się jej pozbyć, powinniście myśleć: *Sarvam wisznumajam džagat* – cały świat jest przejawieniem Wisznu. Na tym świecie nie ma nic, co nie jest boskie. W oparciu o to stwierdzenie Tjagaradża zaśpiewał pieśń: „O Ramo, począwszy od czimy (mrówki) po Brahme, mieszkasz w każdej istocie w postaci miłości”. Jak można ignorować taką wszechobecną boskość?

Ucieleśnienia miłości!

Traktujcie każdy dzień jak święty dzień. Nie musicie czekać na Winajaka Czaturti lub Nawaratri, aby oddać cześć Bogu. Traktujcie każdą chwilę jak boską i spożytkujcie ją właściwie. Ludzie śpiewają bhadžany, nie rozumiejąc ich znaczenia. Zamiast skupić uwagę na Bogu, zbytnio przejmują się melodią i rytmem. Niewątpliwie są one istotne w bhadžanach. Jednak jeśli napełnicie serce boską miłością, melodia i rytm zharmonizują się samodzielnie. Jeśli skoncentrujecie się na nich za mocno, nie będziecie mogli myśleć o Bogu.

Tak jak żelazna kula wrzucona do ognia staje się z nim jednym, tak samo wasz umysł powinien stać się jednym z Bogiem. Wody nie można oddzielić od mleka; podobnie wasz umysł powinien zjednoczyć się z Bogiem. Nie możecie myśleć, że jesteście oddzieleni od Boga. Ten, kto uświadamia sobie tę jedność, jest prawdziwą istotą ludzką. Nie ograniczajcie oddawania czci Bogu jedynie do dni świątecznych. Każdą chwilę należy poświęcać na rozmyślanie o Bogu. Być może myślicie: „Jeśli każdą chwilę spędza się na kontemplowaniu Boga, to jak można wykonywać swoją pracę?”. Nie czyńcie rozróżnienia na swoją pracę i na pracę Boga. Wasza praca jest pracą Boga, ponieważ jesteście z Nim jednym. Błędem jest myśleć, że wszystko, co robicie w sali modlitewnej, jest pracą Boga, natomiast to, co robicie na zewnątrz, jest waszą pracą. Nie powinniście wzbudzać w sobie takich uczuć oddzielenia. Uważajcie swoje serce za ołtarz Boga i skierujcie swoje widzenie do wewnątrz. Ten, kto rozumie tę prawdę i zgodnie z nią postępuje, jest prawdziwą istotą ludzką.

Uważacie, że kochacie swoją rodzinę i swoich przyjaciół, ale nie można tego nazywać miłością w prawdziwym tego słowa znaczeniu. To tylko przywiązanie. Jedynie miłość do Boga jest prawdziwą miłością. Jeśli nazywacie siebie wielbicielami Swamiego, postępujcie zgodnie

z oczekiwaniami Swamiego. Nie liczcie torebek ryżu ani kompletów sari i dhoti, jakie rozdaliście ubogim w formie datków. Takie rozliczenia możecie pokazać w wydziale podatku dochodowego, a nie Bogu. Bóg pragnie jakości, a nie ilości. On widzi uczucia, które stoją za waszymi dobrymi czynami.

Nawet niewielkie dobroczynne działanie nabierze ogromnego znaczenia w oczach Boga, jeśli zostanie wypełnione z czystością serca. Łyżka krowiego mleka jest lepsza niż beczka oślego mleka. Bóg będzie zadowolony nawet jeśli ofiarujecie łyżkę mleka z miłością. Bóg zawsze obserwuje wasze uczucia. Jego ocena jest zawsze doskonała; nikt nie może się z Nim równać pod tym względem.

Wielu studentów oddaje cześć Winajace, aby zdobyć najlepsze oceny, wysokie kwalifikacje i dobre imię. Jednak nie starają się właściwie postępować i dobrze zachowywać. Powinni rozwijać cechy, które są drogie Bogu. Zanim podejmiecie się dowolnego zadania, zastanówcie się, czy sprawi to radość Bogu. Z pewnością odniesiecie powodzenie, jeśli Bóg będzie zadowolony z waszych działań. Nie kierujcie się swoimi upodobaniami i uprzedzeniami. Postępujcie zgodnie z Jego wolą. Porzucie egoizm i interesowność. Rozwijajcie świętość i niezłomność. Taka jest nauka Pana Ganapatiego, który obdarzy was buddhi (intelektem) i siddhi (spełnieniem). Człowiek osiągnie siddhi wtedy, gdy będzie miał dobre buddhi. Musicie kochać Boga całym sercem i ofiarować Mu wszystkie swoje czyny. Wtedy nawet łatwe zadanie, jakie zrealizujecie, nabierze znaczenia.

Ganapatiego otacza się wielką czcią w tym kraju Bharatu. Oddawanie czci Ganapatiemu jest powszechne we wszystkich częściach Indii. Pan Ganesza jaśnieje w każdym sercu. Kim jest Bhagawan (Bóg)? 'Bha' znaczy blask. Bhagawan to ten, którego blask jaśnieje wszędzie. Jeśli macie w sercu jaśniejącego swoim blaskiem Boga, to dlaczego szukacie Go na zewnątrz? Popatrzcie w swoje serce.

Ucieleśnienia miłości! Studenci, chłopcy i dziewczęta!

Boskość osiągniecie tylko dzięki czystej i bezinteresownej miłości. Możecie powtarzać 108 lub 1008 imion Boga, lecz bez bezinteresownej służby jest to bezwartościowe. Takie działania są daremne. Jedynie służba jest owocna.

*Bez bezinteresownej służby pobożnym,
asceza, pielgrzymka, studiowanie śastr
czy nieustanne powtarzanie imienia Boga,
nie pomoże wam pokonać oceanu samsary.*

Służenie bliźnim jest równoznaczne z oddawaniem czci Bogu. Jeśli spotkacie kogoś cierpiącego, postarajcie się mu pomóc, zanim udacie się do pracy w biurze lub w inne miejsce.

To mały przykład: Chłopak z Delhi uważnie słuchał nauk Swamiego. Pewnego dnia jechał do koledżu na egzamin, który miał zacząć się o godzinie 8:00 rano. Po drodze spotkał żebraka, który upadł, ponieważ był bardzo chory i nie mógł chodzić. Chłopak pomógł mu wstać i zaprowadził go do szpitala, gdzie mężczyzna został przyjęty. Była już 10:00. Gdy chłopak

zobaczył, która jest godzina, doszedł do wniosku, że spóźnił się na egzamin. Wtedy pomyślał: „Tak więc Swami zrobił mi test z postępowania”. Nie żałował, że spóźnił się na egzamin. Był bardzo szczęśliwy. Gdy przyjechał do mnie, powiedział: „Swami, minął termin jednego egzaminu. Nie zdam w tym roku. Zawsze mogę podejść do egzaminu w przyszłym roku. Nie żałuję, dlatego że zdałem twój test. W następnym miesiącu ogłoszono wyniki egzaminu. Student zdał z wynikiem bardzo dobrym.

Chłopiec nie martwił się egzaminem, gdyż wypełnił szlachetny czyn służebny dla ubogiego człowieka. Sądził, że nie zdał ziemskiego testu, lecz przeszedł sprawdzian Boga. Wielu jest takich studentów, którzy służbę stawiają ponad sobą. Jeśli przyjmiecie taką postawę w życiu, nie doznacie niepowodzenia. Niezależnie od tego, co robicie, róbcie to całym sercem. Tak doświadczycie boskości.

Wielu ludzi uważa, że oddawanie czci jest ważne. Z tego powodu zaniedbują pracę. To wielki błąd. Oczywiście oddawanie czci ma znaczenie. Co to za praktyka? Składanie w ofierze różnych gatunków kwiatów przed wizerunkiem Boga nie jest oddawaniem czci w prawdziwym tego słowa znaczeniu. Powinniście ofiarować Bogu kwiat swego serca. Dlatego wcześniej powiedziałem wam:

*Ofiarujcie Bogu kwiaty niekrzywdzenia i kontroli zmysłów,
współczucia dla wszystkich istot,
wrozumiałości i pokoju, wyrzeczenia i medytacji,
a przede wszystkim prawdy.
To kwiaty drogie Panu.*

Najpiękniejszym kwiatem jest wyrozumiałość. Dharmaradża miał ten kwiat, co ostatecznie spowodowało, że osiągnął wyzwolenie. Mimo problemów i trudności, jakie napotykał, odniósł powodzenie. Jego żona została publicznie poniżona. Wszyscy patrzyli z góry na Pandawów. Lecz Dharmaradża był nieporuszony. Zdarzy się to, co musi się zdarzyć. Trzeba pokonać wszystkie przeszkody. Dharmaradża myślał w ten sposób, zamykał oczy i medytował o Krisznie. Jednak Bhima kipiał ze złości. Wpadł w furię: „Bracie, dość tej twojej dharmy. Zostaw wszystko nam, a zobaczysz, co się stanie”. Dharmaradża odpowiedział: „Mój drogi Bhimo, nie mów o twojej dharmie ani o mojej dharmie. Dharma jest jedna. Dharma to sposób postępowania, który zadowala sumienie; należy jej przestrzegać”. Bhima zapytał: „Jeśli nasza żona została publicznie poniżona, to jak możemy w milczeniu zamknąć oczy. Rozerwę Kaurawów na strzepy”. Pandawowie mieli taką ufność w Dharmaradży, że ostatecznie odnieśli zwycięstwo.

Gdy Aśwatthama zabił synów Draupadi, Ardżuna był bardzo wzburzony. Schwytał Aśwatthamę, związał mu ręce i nogi, przyprowadził przed oblicze Draupadi i powiedział jej: „Oto złoczyńca, który zabił twoich synów. Potnę go na kawałki. Będziesz mogła natrzeć włosy jego krwią”. Draupadi uspokoiła Ardżunę i powiedziała, że nie powinien tak postępować. Dlaczego?

*Ardżuno, nie jest właściwe zabijać osobę,
która się boi lub straciła odwagę,
która śpi lub jest odurzona,
która się poddała lub jest kobietą.*

Gdy Draupadi wypowiedziała te słowa, złapała Ardżunę za rękę i powstrzymała go przed zabiciem Aśwatthamy. Następnie upadła do jego stóp i powiedziała:

*Czyż moi mężowie nie zdobyli całej wiedzy
u stóp twojego ojca Dronaczarji?
Ponieważ jesteś jego synem,
czy postąpiłeś właściwie zabijając moje dzieci?
Jak miałeś serce zabić dzieci,
które były bezbronne, małe i spokojnie spały,
nie żywiły do ciebie urazy ani nie chciały wyrządzić ci krzywdy?*

Chociaż Draupadi zbesztła Aśwatthamę za jego okrutny czyn, to przez cały czas była spokojna. Taka postawa często rozwiązuje wiele poważnych problemów. Nie powinniście tracić pokoju nawet w najgorszych okolicznościach. Nie możecie myśleć o tym, aby wyrządzić komuś krzywdę bez powodu. Draupadi zapytała Ardżunę: „Jeśli zabijesz Aśwatthamę, czy jego matka nie będzie cierpieła z powodu takiego samego uczucia bolesnego smutku, jakiego ja teraz doświadczam?”. Mimo tego Bhima wciąż chciał zabić Aśwatthamę. Był tak rozgniewany, że oznajmił:

*Draupadi to niemądra kobieta,
gdyż błaga o wolność dla tego łotra.
Nie odczuwa gniewu wobec mordercy swoich synów.
Ten zabójca, Aśwatthama, nie jest braminem.
Ardżuno, nie uwalniaj Aśwatthamy, zabij go.
Jeśli tego nie zrobisz, zobaczysz,
że roztrzaskam mu głowę swoją silną pięścią!*

Jednak Draupadi przekonała Bhimę i Ardżunę swoimi prośbami i ocaliła Aśwatthamę. W dawnych czasach kobiety miały taki szlachetny charakter. Kobiety z natury są wielkoduszne. W tym kraju było wiele kobiet obdarzonych hartem ducha, wyrozumiałością i czystością. Dzięki nim Indie wciąż pełnią rolę przewodnika na ścieżce duchowości.

Wszyscy ludzie powinni rozwijać cechy, takie jak wyrozumiałość i wybaczenie. Musicie umieć wybaczać nawet swoim wrogom. Ten dzień jest poświęcony Ganapatiemu, który uczy was wybaczenia i miłości, abyście mogli uświadomić sobie boskość i cieszyć się błogością.

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: <https://www.sssbpt.info/ssspeaks/volume33/sss33-13.pdf>